

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ ΠΟΥΓΑΤΣΩΦ

‘Η δολοφονία Πέτρου του Γ’. Οι μνηστήρες του Ρωσικού θρόνου. ‘Ένας ταγκάρης πού θέλει να γίνει Τσάρος! ‘Ο πολύς Πουγατσώφ. ‘Η ομοιότης του με τον δολοφονηθέντα Τσάρον. ‘Ο Πουγατσώφ επαναστάτης. ‘Η ύπνωση του. Πώς από άρνηση έγινε Λύκος. Τά φρικτά του εγκλήματκα. ‘Η σύλληψις του. Τό είσκρτο του τέλους.

‘Όταν, στά 1763, ό Τσάρος τής Ρωσίας

Πέτρος ό Γ’, έδολοφονήθη από μερικούς συνομαότας μεγαστάνας πού δέν μπορούσαν ν’ ανεχθούν τήν άπολυταρχική διοίκησή του, ή άχανής αυτοκρατορία βεβέθηκε γιά λίγον καιρό άκυβέρνητη. ‘Η χήρα του Τσάρου, ή περίφημη Αικατερίνη ή Μεγάλη, βλέποντας τότε σέ τί δύσκολη θέση είχε περιέλθει ή χώρα της χωρίς άνώτερο άρχοντα—ό γυιός της ό Παύλος ήταν άκόμη ά ήλικος και δέν μπορούσε νά σκεφθί αυτοκράτωρ—άπεφάσισε νά αναλάβη μόνη της τά ήγία του κράτους. Πολλοί όμως έπιτηθείοι, νομίζοντας πώς θα τους ήταν εύκολο ν’ ανατρέψουν τή γυναίκα αυτή άπό τό θρόνο, έπεγχεύονταν νά πάρουν τή θέση του Πέτρου Γ’, και νά καταλάβουν τήν άνατάτη έξουσία. ‘Έτσι στά 1767, κάποιος ταγκάρης άπ’ τήν επαρχία του Βορονέτ άρχισε νά διαδίδη πώς ήταν ό Πέτρος Γ’, πώς γλύτωσε άξ έκ θαύματος άπ’ τά χέρια τών δολοφόνων του κ’ έμεινε ός τότε κρυμμένος, περιμένοντας κατάλληλη ευκαιρία γ’ ά ν’ ανέλθι στόν θρόνον τών Τσάρων τής Ρωσίας. Μά ή Αικατερίνη έστειλε δίκους τής έμπιστοσύνης στρατιωτικούς, κ’ έσυνέλαβαν τόν τυχοδιώκτη ταγκάρη και τόν θανάτωσαν. ‘Υστερ’ άπό τούτα χρόνια παρουσιάστηκε και άλλος ύποψήφιος γιά τό Ρωσικό θρόνο, μά έλαβε κ’ αυτός τήν ίδια τιμωρία μέ τόν προκίτχό του. Τρεις άκόμη φιλόδοξοι Ρώσοι, είχαν τήν ίδια τύχη μέ τους προηγούμενους. ‘Η Αικατερίνη ή Μεγάλη δέν χροάτευσε.

Τήν εποχή έκείνη ή Ρωσική Αυτοκρατορία περνούσε πολύ κοίσιμες στιγμές. Πολέμοις μέ τήν Τουρκία, και ό άνών ήταν μακρός και πολύνεκρος. Και, σάν νά μήν έφταναν οι θάνατοι στά πόδια τής μάχης, πού έ’εκάτισαν κυριολεκτικώς τόν άνδρικό πληθυσμό τής Ρωσίας, οι Τούρκοι μετάδωσαν στό ρωσικό στρατό πανούκλα, ή όποία έθάρισε μέσα σέ δύο χρόνια 130.000 άνδρούπους. ‘Από αυτήν τή γενική έστειρωτική άναστάτωση ζήτησε νά έπωφεληθί ό Κοζάκος Αιμιλιάν Πουγατσώφ, γιά νά παρουσιάσθι και αυτός ώς Πέτρος Γ’ και νά ζητήσθι νά καταλάβη τό θρόνο τής Ρωσίας, έπι κεφαλής πολυάριθμο στρατό Κοζάκων. ‘Αν όμως ή Αικατερίνη κατετρόπως μέ μεγάλη εύκολία τους προηγούμενους τυχοδιώκτες, τόν Πουγατσώφ δέν μπόρεσε νά τόν καταβάλλη μέ τήν ίδια εύκολία. ‘Η επανάστασις του Κοζάκου αυτού τυχοδιώκτη αιματοκύλησε τή Ρωσία, πού ήταν ήδη έξαντλημένη άπό τόν πόλεμο μέ τήν Τουρκία και άπό τό κακό θανατικό πού είχε θάρσει τόν πληθυσμό της...

Αικατερίνη ή Μεγάλη

‘Ο Αιμιλιάν Πουγατσώφ ήταν, καθώς είπαμε Κοζάκος. Κοζάκος άπό τήν περιφέρεια του Δόν. Είχε ύψηλότητα στόν τακτικό ρωσικό στρατό, κάποτε όμως ζήτησε άδεια, δέν τού έδωσαν και κείνος έδραπέτευσε άπό τίς τάξεις τού στρατεύματος και πήγε στήν Πολωνία.

‘Η παράτολμη ιδέα του νά πάρη τή θέση του Πέτρου Γ’, τού γεννήθηκε στό μυαλό άπό τά έξής περιστατικά: Μιά μέρα, ένας Ρώσος άξιωματικός, άφου τόν κοίταξε κάμποσο στά μάτια, τού είπα:

— ‘Αν ό Πέτρος δέν είχε πεθάνει πρό καιρού, θα έλεγα πώς είσαι συ και πώς τόν βλέπω ζωντανό μπροστά μου. Τόσο πολύ τού μοιάζεις!...

‘Άλλοτε πάλι, έκει πού ό Πουγατσώφ περπατούσε στό δρόμο, κάποιος άγγιστος τόν πλησίασε και φώναξε:

— Νά ό αυτοκράτωρ τής Ρωσίας!

‘Η νέα αυτή άπόδειξις τής καταπληκτικής ομοιότητός του μέ τόν Πέτρο Γ’, έκανε τόν Πουγατσώφ νά σκεφθί στά σοβαρά νά παρουσιάσθι στό λαό και νά πη πάς ήταν ό Πέτρος Γ’, πού γλύτωσε άπ’ τά χέρια τών δολοφόνων του. Καταλαβαίνοντας όμως, ότι γιά νά τό κατορθώσθι αυτό, έπρεπε νά έχη πολύ στρατό μαζί του, άπεφάσισε νά έσχηκώσθι τους Κοζάκους τού Ουράλ άναντίον τής Αικατερίνης, πειθόντας αυτούς πώς ήταν πράγματι ό Πέτρος Γ’.

Οί Κοζάκοι, πού ήταν πολύ διασηροημένοι άπό τήν ρωσική κυβέρνηση, άφορηθί ζητούσαν γιά νά σηκώσουν τά όπλα κατά τής Αικατερίνης τής Μεγάλης. Οί παπάδες τους είχαν προφητέψει πώς σέ λίγο θα έμφανίζόταν, σάν νέος Μεσσίας, ένας νεκροαναστημένος Αυτοκράτωρ, ό όποιος θα τούς έλευθερώσει άπό τούς καταπίεστές των. Μόλις λοιπόν έμαθαν όλοι ό Πουγατσώφ ήταν ό Πέτρος Γ’, τόν όποιο πάλι άνόμιζαν γιά νεκρό, έσπευσαν άμέσως νά τωθούν άπό τές διαταγές του. ‘Υστερ’ άπό λίγον καιρό ό Κοζάκος τυχοδιώκτης είχε

στρατό άποτελούμενο άπό 14.000 γυναιούς και άποφασιστικούς άνδρες. ‘Ο άριθμός αυτός μεγάλωσε πολύ μέσα σ’ έλάχιστο χρονικό διάστημα. ‘Όλη ή ‘Ανατολική και μέρος τής Κεντρικής Ρωσίας είχε επαναστατήσει, υπό τήν άρχηγία του Αιμιλιάν Πουγατσώφ κατά τής Αικατερίνης τής Μεγάλης. ‘Ο δέ Πουγατσώφ υπέγραφε αυτοκρατορικά διατάγματα μέ τ’ όνομα Πέτρος Γ’...

***

‘Ο Πουγατσώφ ήταν και καλός διπλωμάτης. Κατά τές άρχές τής επαναστάσεως, γιά ν’ άποκτήσθι τήν έμπιστοσύνη και τό σεβασμό τού κόσμου, έκανε τόν άγιο και τόν καλό. ‘Υποκρινόμενος τόν έγκρατη και τόν άνάεστο. Φορούσε στολή έπισκόπου, συνήθιζε νά εύλογά τή πλθή σάν πατριάρχης και έλεγε παντού πώς μόνος σκοπός τής ζωής του ήταν ή διάδοσις τής θρησκείας. Τό σχέδιό του ήταν, καθώς έλεγε, ν’ ανεβάσθι τού γιού του, τόν μεγάλο δούκα και νόμιμο διάδοχο, σ’ Ρωσικό θρόνο. ‘Υστερ’ άπ’ άποτραβήτωνα σέ κανένα μοναστήρι γιά νά τελειώσθι τίς ήμέρες του έν προσευχή κ’ μετανοή. Βοηθούσε τους φτωχούς, προστάτευε τους άνημπούσιους, μετρίαζε μέ κάθε τρόπο τά βάσανα τών φυλακισμένων και συγχωρούσε τους έγκληματίες και τους ληστές.

‘Αργότερα όμως, όταν καταλαβε πώς ή δύναμις του είχε στεφθεθεί καλά, άφησε νά φανή ό πραγματικός—ό διαστραμμένος και αιμοβόρος και φιλήθρονος και απάνθρωπος χαρακτήρας του. Οί άξιωματικοί του άρχισαν τότε νά μετανοούν έπειδή τού έδωσαν τήν όποστήριξή τους και οι στρατιώται του ν’ άμειβάλλουν άν ό άρχηγός τους ήταν πράγματι τόσο άγιος όσο φαινότανε στήν άρχη.

‘Ένα άπό τά βασικότερα σφάλματα τού Πουγατσώφ ήταν και τό ότι άμέλησε νά καταλάβη τή Μόσχα. ‘Η έπιχειρήσις αυτή ήταν πολύ εύκολη, γατί ή φρουρά τής καλής προτευσούσης άπειταθείτο άπό 600 μονάχα άνδρας. ‘Αν ό Πουγατσώφ κατελάμβανε τή Μόσχα, θα άποκότωνα άνυπολόγιστη δύναμη και ή Αικατερίνη ή Μεγάλη θα μνηδύνεσε τότε στά σοβαρά νά χασί τόν θρόνο της.

Μά ό Πουγατσώφ, βασιζόμενος στήν δύναμή του πού τήν φανταζότανε άπερίοριστη, άμέλησε νά τό κινή αυτό και περιοριζόμενος μονάχα στό νά καταλομβήνι μικρά άσφαηματα χωριά, στά όποια έσπερνε τήν καταστροφή. ‘Εσφαζε ελύηκτα γυναίκες και παιδιά, έκαυε σπίτια κ’ έκκλησίες και δέν άφηνε καούρη γημα πού νά μήν τό κινή. ‘Ηταν παντρεμένος και πατέρας τριών παιδιών. Αυτό όμως δέν τόν ήμπόδιζε νά έναπαυτρευθί μέ μία κινή γυναίκα. ‘Ο παράνομος αυτός γάμος και τ’ άλλα διάφορα όργιά του έκαναν τους ήπαδούς του νά άγανακτήσουν και νά χάσουν τήν έμπιστοσύνη πού είχαν σ’ αυτόν.

***

Στό μεταξύ, ή Αικατερίνη ή Μεγάλη, έτοιμάζε δραστηριό στρατό γιά νά πολεμήσθι τόν Κοζάκο τυχοδιώκτη πού άρχισε νά γίνεται πολύ επικίνδυνος. Και και’ άρχάς, έστειλε έναντίον τού τού στρατηγό Μπιρλίκωφ, ό όποιος όμως ύστερ’ άπό πολλές μάχες νικήθηκε και σκοτώθηκε. Τήν έπίθεση συνέχισε τότε ό Γαλλίζης και κατόπιν ό Μιχέλσον, πού τά κατάφερε νά έξολοθρευθί τού στρατεύματα τού Πουγατσώφ.

‘Από τόν πολυάριθμο στρατό τού Πουγατσώφ, μονάχα 300 άνδρες άπόμειναν. Και όμως... Μ’ αυτούς μονάχα τους 300 άνδρας, ό σιδερένιος Κοζάκος επαναστάτης ήταν άκόμη επικίνδυνος κ’ έξακολουθούσε νά λεηλατή και νά καταστρέφη όλα τά χωριά τής Ανατολικής Ρωσίας άπ’ τά όποια περνούσε. ‘Υστερ’ άπό λίγον καιρό, είχε κατορθώσει νά συγκεντρώσθι και πάλι στρατό κ’ έτοιμάζονταν νά έπιτεθί κατά τής Μόσχας. Μά ή Ρωσία είχε κλείσει ειρήνη μέ τήν Τουρκία κ’ έτσι ή Αικατερίνη είχε διαθεσίμα στρατεύματα γιά νά τά στείλη έναντίον τού Πουγατσώφ.

‘Ο Κοζάκος τυχοδιώκτης κέρδιζε άκόμα μερικές νίκες πολεμώντας έναντίον τών κυβερνητικών στρατευμάτων, μά ή διαφορά είχε ήδη άρχίσει στίς τάξεις τών άξιωματικών του. Μιά μέρα έκει πού συζητούσε μέ τρεις άξιωματικούς τού στή σκηνή του, έκείνος είπανε πώς άρχισαν νά βιργούνται τόν άσκοπο αυτό πόλεμο κ’ έσβέηλωσαν τήν έπιθυμία νά ζητήσουν χάρη άπό τήν Αικατερίνη.

‘Ο Πουγατσώφ έλύσασε άπό τό κακό του, βλέποντας πώς και οι πού πούσι έπιτελείε τού άρχισαν νά τόν παροτρύνουν. ‘Εβγαλε τό μαχαίρι του και όρμησε έναντίον τους, γιά νά τους σφύξη. ‘Εκείνοι όμως έπρόλαβαν, τόν έπιασαν, τόν έδωσαν και τόν παρόδωσαν στό στρατηγό Σαρμάωφ, ό όποιος τόν έστειλε στήροδοσέμο στη Μόσχα, τό Νίβροιο τού 1774.

‘Η Αικατερίνη δέν μπορούσε βέβαια νά συγχω...

ΕΝΑΣ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΥ ΠΕΡΕΛΙ

Η βασιλική ταμπакέρα και ο φόβος του χασιματός της. Πέρας ώρες την ημέρα ψιχνότανε ο αιδεσιμώτατος. Όπου ή ταμπакέρα χάνεται... Μάταιες έρευνες. Η επιστολή του προς τον πρίγκιπα. Μία σπουδαία ανακάλυψις. Γιατί ή θαλασσα είν' άλμυρή.. Τό έρωτευμένο ζευγάρι κ.τ.λ.

Ο αιδεσιμώτατος Περέλι ήταν ένας Ιταλός ιερωμένος που έμεινε ιστορικός γιά τ' ανέκδοτά του και τις κουταριές του. Ο Περέλι ήταν ευγενούς καταγωγής. Ο βασιλεύς της Ιταλίας Φερδινάνδος τον είχε σέ μεγάλη έκτιμησι γιά τις...κουταριές του και μιά φορά μάλιστα του έκανε δώρο μιά χρυσή ταμπакέρα, έπάνω στην οποία ήταν χαραγμένα τά οικόσημα της Μαγλαισιότηός του. Ο αιδεσιμώτατος έπληνε νά τρελλαθί από τή χαρά του γιά τό βασιλικό αυτό δώρο. Έδειχνε θριαμβευτικά τήν ταμπакέρα του σ' όλο τόν κόσμο και δέν σκαφτόταν τίποτε άλλο άπ' αυτή. Μά συγχρόνως τόν είχε καταλάβει ένας μεγάλος φόβος μήπως τή χάσει. Γι' αυτό, σαράντα φορές τήν ημέρα, έκανε άνω-κάτω τις πελώριες τσέπες τού ράσου του και τού πανταλονιού του, κυττάζοντας μήπως είχε χάσει τήν πολύτιμη ταμπакέρα. Η μανία αυτή τού αιδεσιμωτάτου είχε γίνει άνικνικαιμο εθυσμία σά άριστοκρατικά σαλόνια της έποχής έκείνης. Και μιά φορά, σέ μιά εθυσμη συντροφιά, ένας σοφός μαθηματικός έκάθισε και λογάριασε μέ χαρτί και μέ πολύβρι ότι ο αιδεσιμώτατος έξέδωνε τό μερόνυχτο τέσσερες ώρες, τριάντα πέντε πρώτα λεπτά και είκοσι τρία δευτερόλεπτα κατά μέσον όρον, ψάχνοντας γιά τήν ταμπакέρα του. Και έπειδή, έλεγε ο ίδιος, όταν έφαγνε γιά τό πολύτιμο δώρο, από τή άγωνία του σματατούσε ή καρδιά του και έπαυε ή ζωή του, ο μαθηματικός υπαίτιός του ο Περέλι θα ζούσε δέκα χρόνια περισσότερα άν ο βασιλεύς δέν του έχάριζε τήν ταμπакέρα.

Ένα βράδυ ο αιδεσιμώτατος έγύρισε άπ' τό άνάκτορο τού πρίγκιπας Ρουβίνι, όπου είχε παράσει μερικές εύχάριστες ώρες. Τήν ώρα όμως πού έτοιμαζότανε νά πλυγιάσει, τόν έκυριεύσε ή συνηθισμένη άγωνία. Άρχισε νά ψάχνει στις τσέπες του, άλλ' ή ταμπакέρα δέν βρισκότανε πουθενά. Η πρώτη σκέψις πού ήρθε στό μυαλό του ήταν ότι θα του είχε πέσει στό άμάξι του. Διέταξε λοιπόν τόν άμαξιό του νά ψάξει καλά στό άμάξι, άλλά σέ δέκα λεπτά ο άμαξιός του έγύρισε και τού ειπε πίσω, παρ' όλος τής προσπάθειες, δέν μπορείς νά βρη τίποτε.

Ο αιδεσιμώτατος διέταξε τότε νά ψάξουν στό δρόμο, άπ' τήν πόρτα του ίσαμε τήν πόρτα τού πρίγκιπας. Έφραζαν ώς τις τρεις μετά τό μεσάνυχτα, άλλ' ή ταμπакέρα δέν βρισκότανε πουθενά. Άπελπιμένος ο αιδεσιμώτατος άπεράσισε νά ψάχνη τού πρίγκιπας και νά τόν παρακαλέση νά ψάξη άμέσως σ' όλο του τό μέγαρο γιά νά βρη τό πολύτιμο δώρο. Έκάθησε λοιπόν και έγγραψε, τόν παρακαλούσες νά τόν συγχωρήση πού τόν άνησυχούσε στις τέσσερες μετά τό μεσάνυχτα, άλλά τό κακό ήταν μεγάλο και δέν μπορούσε νά γίνη άλλοιώς.

Τήν ώρα όμως πού σηκωνότανε γιά νά δώσει τό γράμμα στόν ύπρητή του, ή αιδεσιμώτατος είδε νά πέσει από τό άνοιγμα τού πανταλονιού του ή περίφημη ταμπакέρα. Έσκέφθηκε άμέσως νά άνταρτίχλια τί ταραχή θα προενοούσε στόν πρίγκιπα τό γράμμα πού τού είχε τοιμάσει, τό άρταξε βιαστικά άπ' τό χέρι τού ύπρητή και έπρόσθεσε τό παρακάτω ύστερόγραφο :

Αγαπητέ μου φίλε, ξαναίρω τό γράμμα μου γιά νά σάς πώ πως δέν υπάρχει λόγος γιά νά ψάξετε γιά τήν ταμπакέρα μου, γιατί τήν εβρήκα ατότην τή στιγμή.

Έπειτα ξανάδωσε τό γράμμα στόν ύπρητή του και τού παρήγγειλε νά τό πάλι άμέσως στόν πρίγκιπα, τόν όποιο έξύπνησαν στις τέσσερεσήμισι τό πρωί γιά νά τού τό δώσουν ...

***

Κάποτε ο αιδεσιμώτατος Περέλι έκανε μιά σπουδαία ανακάλυψη, μέ τήν όποία διεφάνησε ένα σκοτεινό σημείο τής φυσικής ιστορίας :

Τήν έποχή έκείνη οι μεγαλειότεροι σοφοί είχανε μαζευτή στην Ακαδημία της Ρώμης και συζητούσαν, υπό τήν προεδρεία τού μαχησιού Άρδίντι, γιά νά βρούν τήν αίτια πού τό νερό της θαλάσσης ήταν άλμυρό. Ο καθένας έλεγε τή γνώμη του άλλά κανένας άπ' όσους μίλησαν δέν φαινότανε νά είχε πείσει τήν σοφή

ρήση έναν τέτοιο έπικίνδυνο έκπαισιστή, πού είχε αιματοκυλίησει τή Ρωσία. Και ο Αιμιλιάν Πουγατσώφ πέθανε ύστερ' από τρομερά βασανιστήρια. Πρώτα τού έκοψαν τά χέρια και τά πόδια, ύστερα τόν έγδαρναν ζωντανό, κατόπι τού έκοψαν τό κεφάλι και, τελευταία έκοψαν τό πώμα του μικρή-μικρή κομματάκια και τάρριζαν στά όθνια και σ' άγρίμα, γιά νά μή μείνη ούτε ίχνος από αυτόν!...

Βιβλιοθηκάριος

όμηγηση. Τότε ο Περέλι, ο όποιος παρευρισκότανε ως άκροατής στή συνέλευση, σηκώθηκε και ζήτησε τό λόγο.

- Συγγνώμη, κύριοι, θέλετε ν' ακούσετε και μιά άλλη γνώμη ; Η συνέλευση ήταν πολύ στενοχωρημένη από τή δυσκολία τού ζητήματος και ο πρόεδρος άπάντησε :

- Πολύ ευχαρίστως, αιδεσιμώτατε! Κάθε γνώμη πού θα διευκόλυνε τήν όμηγηση γιά νά λύση τό πρόβλημα πού τήν άπασχολεί είνε ευχαρίστως δεκτή.

- Κύριοι, είνε τότε ο αιδεσιμώτατος, από πού βγαίνουν οι άλμυρές ρέγγες ;

- Αναμιβόλως από τή θαλάσσα, άπάντησαν πολλοί σοφοί.

- Γιατί συζητάτε λοιπόν περισσότερο ; Ξεκαλούθησε θριαμβευτικά ο Περέλι. Άφού οι ρέγγες είνε τόσο άλμυρές και τόσο άφθονες μέσα στή θαλάσσα, τό πράγμα είνε πιά όλοφάνερο!...

- Ναι, ναι! Οι ρέγγες άλμυρίζουν τό νερό της θαλάσσης... έφάναξαν τότε οι σοφοί και έκπνέζαν μέ όλκτο τόν αιδεσιμώτατο.

Όσοσδήποτε, έπειδή στή συνεδρίαση έκείνη κρατούσαν πρακτικά, ή ανακάλυψη τού Περέλι βρισκείται μέχρι σήμερα καταχωρημένη στά άρχεία της Ιταλικής Ακαδημίας.

***

Ο αιδεσιμώτατος Περέλι φοβότανε τά σκάνδαλα. Όχι βέβαια γιά τόν έαυτό του, γιατί, δόξα νάχη ο θεός, ο αιδεσιμώτατος είχε πολύ αστήρα ήθη και ήταν άγνός σαν περσιάρη, άλλά γιά τούς άλλους, γιά τό ποίμνιό του. Άλλά δυστυχώς ή νεότης δέν ακολουθεί πάντοτε τά καλά παραδείγματα και ένα σκάνδαλο έκόντευε νά δημιογηθή, στό ίδιο τό σπίτι πού έμεινε ο Περέλι.

Στό σπίτι αυτό κατοικούσε και ένας πτωχός έμποράκος πού είχε ένα όμορφο κορίτσι και στό άπέναντι σπίτι ένας πλούσιος έμπορος πού είχε έναν όμορφο γιού. Τό πτωχό κορίτσι και ο πλούσιος νέος είχαν άγαπήθη τρελλά, άλλά ο γάμος τους ήταν αδύνατος, γιατί ο πλούσιος έμπορος δέν ήθελε ν' άκούση ούτε κουβέντα γιά ένα τέτοιο πράγμα. Και έτσι τά δυό έρωτευμένα πουλάκια άναγκαζόντουσαν άπ' τό πρωί ως τό βράδυ, νά ανταλλάσσουν τά πιο τρυφερά νοήματα και τις πιο φλογερές ματιές από τά δυό άντικρινά παράθυρα. Και τά λαδικά της γειτονιάς άδίκησαν σέ λίγο νά ρίχνουν θυμωμένες ματιές στό σπίτι τού αιδεσιμωτάτου.

Ο Περέλι έκάλυψε τότε τούς δυό έρωτευμένους, τούς παρεκάλεσε, τούς έφοβήσες και τούς έκέλευσε νά διακόψουν τις σχέσεις τους, βλέποντας όμως πως δέν κάνει τίποτα μέ τις απειλές και τις έκσεις, έσκέφθηκε γιά μιά στιγμή και τούς ειπε νά συναντώνται μιά ή δυό φορές τήν ημέρα στό δικό του διαμέρισμα όπου κανείς δέν θα τούς έβλεπε.

- Τό σκάνδαλο είνε χίλιες φορές χειρότερο από τό ίδιο τό άμάχημα, έσκέφθηκε ο Περέλι.

Οι δυό νέοι έδέχθησαν μέ όλη τους τήν καρδιά τήν άπροσδόκητη αυτή εύτυχία και ο αιδεσιμώτατος ήταν καταχρούμενος πού έμπόδισε έτσι νά ξεπάση τό σκάνδαλο. Ένα πρωί όμως ο πατέρας και ή μητέρα τού κοριτσιού πού μυρίστηκαν τά πράγματα έπισαν μέ πολύ άγριες διαθέσεις τόν Περέλι και τού ζήτησαν τό λόγο γιά τήν τσίφη φιλευσιλαχία πού είχε δείξει στους δυό έρωτευμένους.

Τότε μονάχα ο αιδεσιμώτατος κατάλαβε τί ρόλο είχε παίξη σ' αυτήν τήν ύπόθεση. Άλλ' ήταν πλούσιος και καλός. Έπρόκεισε λοιπόν μέ τρεις χιλιάδες δούκατα τή νέα και έτσι ή ύπόθεση τελειώσε σάν παραμυθί : Οι δυό έρωτευμένοι παντρεύθησαν, ζήσαν καλά κ' έμεις καλύτερα.

ΞΑΝΑΓΕΜΙΣΕ ΚΑΙ ΠΙΧΝΕ !...

Σ' έναν από τούς πολέμους της Γαλλικής έπαναστάσεως, κατά τήν διάρκεια μιας μάχης, ένας στρατιώτης ειπε στόν περιήρημο γιά τήν άνδρεία του λοχία Ρουσελλά, πού βρισκόταν κοντά του :

- Κύρ λοχία, χυπήθηκα στό πόδι...

- Μπορείς άκόμη νά βραστεύσεις όρθιος ;...

- Ναι.

- Έ, τότε... ξαναγέμισε τό τσιφάκι σου και ρίχνε !...

